

BILVASK
kr 0,-*

tilbudet gjelder
t.o.m. 31.05.16

VASK BILEN
COOP Obs! BYGG MADLA

*ved kjøp av varer
over 1000 kr på
Coop Obs bygg Madla

Åpnet 9-21 (9-18) madlahandelslag.no

4%
KJØPSTØTTE
MADLA
HANDELSLAG

DEN FØRERLØSE BILEN

“ Hvis du måtte velge, ville du heller kjørt i hjel tre gamle kjerringer enn to lekende barn?

Sven Egil Omdal i Fripenn

MENINGER SIDE 2-3

**FESTEN
ER I GANG**

Vilde Sofie Namork og
Elisabeth Kappstad er
blant 13.000 i Kongeparken.

NYHETER SIDE 10-11

Stavanger Aftenblad

UKE 18 NR. 105 · 124. ÅRGANG · LØSSALG: KR 30,00 (LEVERT HJEM: FRA KR. 9,83)

www.aftenbladet.no

To korte liv, to gravsteinar Eit spesielt band mellom to familiar

Dette er forteljinga om barna Elisabeth og Tage,
om to steinar på ei strand og eit underleg samantreff.

Side 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 og 11

7 025693 000017

REVHEIMSVEIEN
Politiet kjørte over skadet katt
Selma Giske-Harlem og Pia Amalie Bjerga så politiet ta livet av katten. Mor Lin Giske Andersen reagerer kraftig.

NYHETER SIDE 5

ARBEIDSMILJØ
**Ulovlige
nattskift i Ryfast**
NYHETER SIDE 12

STAVANGER
**Truet fugleart
kan stanse
turvei på Gausel**

NYHETER SIDE 6

Obs! Sommermarked

ASS. AMPLER 98 **BETULIA FØR 59,- 39,- 90** **HAGEHORTENSIA FØR KR. 179 99**

Søndags-åpent fra 12-17

Tilbudene gjelder kun Mariero. Forbehold om utsolgt.

coop obs! Sommermarked

ALLE KERAMIKK-URNER -40%

MAGASIN

Reportasje

TO LIV OG TO STEINAR

Dette er forteljinga om barna Elisabeth og Tage og om to steinar på ei strand. To korte liv og to eldgamle steinar, og eit underlig samantreff som skapte eit spesielt band mellom to familiar.

MAGASIN Reportasje

Dette biletet blei tatt då Tage var tre år. Det skulle bli den siste sommaren han fekk oppleva. FOTO: PRIVAT

Tage Vindfallet blir fødd på Stavanger sykehus 3. juni 1975. Vêret er oversky og temperaturen stig aldri over 11,8 grader, men inne på fødestova er det varmt av glede. Lukka veg 2930 gram og er 49 centimeter lang. Pappa Knut tek bilete då mor og barn ser kvarandre for første gong. Det unge parret reiser heim med sin førstefødde til Kristianslyst.

7. april 1978 er det Ellen Sofie og Torstein Solheim sin tur til å bli foreldre for første gong. Elisabeth kjem til verda, 3400 gram og 49 centimeter lang, under ein lettskya himmel, men i mor og far fins ikkje ei einaste sky, der dei låser seg inn i heimen på Tjensvoll. Freden og nærværet av den nyfødde fyller romma.

Dei første dagane med eit nyfødd barn. Kurringa, nærstudia av ansikt, fingrar og tær. Foreldra syg til seg dufta av spedbarn og kjenner blaff av pust som luktar vanilje.

23 år gamle Elise skriv ned milepælane i livet til Tage. Det første smilet hans, den første tanna i oktober.

I november kan han flytte rangla frå den eine handa til den andre.

Og ein eller annan gong i løpet av det første leveåret,

Elise og Knut S. Vindfallet saman med Tage jula 1976.

FOTO: PRIVAT

blir han også gammal nok til å riva terrieren Tweedy i pelsen, og fryda seg over verknaden.

Våren to år etter eksploderer også huset på Tjensvoll av liv, håp og draumar. Ute vidar våren seg ut dag for dag. I denne våren trillar Ellen Sofie dottera til Mosvatnet. Babypludring og fuglesong er lydkulissar denne sommaren, kor Elisabeth blir vist fram til mor si slekt i Sunnfjord.

Traktor og gästol

Tage er blitt tre år då Elisabeth lever sin første og siste sommar. Han har begynt å leika ute i gata med vener. Han kjører traktor og trehjulssykkel. Inne likar han å hjelpe til i huset.

Kvar gong mamma skal på biltur åleine, seier han til henne: «Du må kjøra forsiktig, mamma.» Om kvelden gret han alltid då bjørnen Paddington vinkar farvel på barne-tv.

Familien dreg ofte på tur, gjerne til strendene på Jæren. Der fyller Tage lommane med steinar.

I huset på Tjensvoll fyller Elisabeth romma med sin hjartelige lätt.

Om dagane følgjer jenta mamma frå rom til rom i gåstolen sin. Noko av det gildaste ho veit, er å sjå på når mamma vaskar håret. Av og til finn ho på fantestrekar, som å tøma alt i mamma si veske på golvet. Dersom mamma tek henne på fersken, slepper veslejenta det

**Mor og son fotografert berre
to dagar før han døde.
Familien har vore på julegate-
opning i Stavanger.**

FOTO: PRIVAT

MAGASIN

Reportasje

Grava til Elisabeth Solheim. Ho ville vore 38 år nå, om ho hadde fått leva.

Ellen Sofie og Torstein Solheim med si førstefødde, Elisabeth. FOTO: PRIVAT

Gåstolen var ein kjær ven for Elisabeth, med den kunne ho følga mamma hakk i hæl overalt. FOTO:

ho har i hendene, og stabbar av garde så fort ho og gåstolen kan bære henne.

Søndag 27. november 1978 går Tage gjennom julepynta gater i Stavanger, saman med mamma og pappa. Kvelden etterpå klagar han over vond hals. Foreldra ringer legevaka og ein turnuslege kjem. Elise fryktar hjernehinnebetennelse, men legen trur det er noko heilt ufarlig.

Dagen etter blir Tage stadig sjukare. Elise og Knut får nesten ikkje kontakt med den feberheite sonen. Seint om kvelden kjører dei til sjukehuset i vill fart. Tage er nesten medvitslaus.

Tage dør

Då dei kjem til sjukehuset, må Knut nærast truga seg inn på avdelinga for å få hjelpe, men legane skjønar raskt alvoret. Ein spinalprøve konstaterter at Tage har hjernehinnebetennelse.

Elise og Knut blir sitjande i eit venterom utover natta. Guten deira er svært sjuk, så dei vågar ikkje håpa for mykje. Klokka tre om natta kjem beskjeden:

Det er over. Tage er død.

Ein lege sender dei heim med nokre valiumtabletтар i ein konvolutt.

Elise og Knut kjempar seg gjennom minutta og timane som kjem. Sorga er som bølgjer. Stundom er det Knut som trøstar Elise, andre gonger er det ho som har krefter til å trøsta han.

Ein gong Elise sit i sofaen og gret, kjem hunden bort og stryk henne på armen med poten.

Etter gravferda i Hetland kirke, 4. desember 1978, blir Tage si kiste ført til Tjensvoll gravlund.

Foreldra får vita at det førebels ikkje hastar med gravstein, sidan det er vinter.

Finkleda i skapet

Vinteren 1978/79 er lang og kald. Ellen Sofie ser fram mot ein ny vår og sommar med dotter si. Mamma drøymer om små, nakne føter i graset. I skapet heng festantrekket Elisabeth skal ha på seg 17. mai. I tanken ser ho føre seg korleis veslejenta deira går mellom henne og Torstein på nasjonaldagen.

Ein januardag medan dei et middag, seier Elisabeth brått: «Maa, ma, ma, ma».

Det var den einaste gongen dei skulle få høre henne seie dette ordet, men ennå er dei uvitande om sorga som ventar.

Medan Elise og Knut sørger og saknar, er det helgekjensle og glede som pregar Ellen Sofie og Torstein fredag 16. februar 1979. Denne dagen har Elisabeth sleppt seg og stått på golvet utan støtte. Til kvelds åt ho mormor sitt heimelaga rundstykke med banan på.

Neste morgen skal familien tidlig opp, for dei skal på tur til Haugesund. Ellen Sofie pakkar om kvelden. Ho ser at dottera sov fredelig då ho er inne og hentar klede i skapet på rommet hennar. Mora blir stående ei stund og nyta synet av det sovande barnet sitt.

Ellen Sofie står tidleg opp neste dag. Det er heilt stille på barnerommet, men tida for avreise nærmar seg, så mor bestemmer seg for å vekkja dottera.

Elisabeth er død

Ho ser det med det same. Elisabeth lever ikkje lenger. Ellen Sofie skrikmannens namn. Dei ringer etter ambulanse og set i gong med førstehjelp, men korkje foreldra eller fagpersonell greier å bringa jenta tilbake til livet.

Torstein og Ellen Sofie er nomne av sjokk, men snart råkar sorga som ei slegge.

Etter Elisabeth er død, skriv den 21 år gamle mora ein historie om dottera, mellom anna dette:

Dette biletet av Elisabeth er tatt
jula 1978, den einaste jula ho
fekk oppleva. Ho døydde
i februar 1979, berre ti månadar
gammal. FOTO: PRIVAT

MAGASIN

Reportasje

«Hver morgen når mamma kom for å hente henne, så hun bare et lite hode som heiste seg fra puten og kikket, av og til noen små hender som vinket i glede over at det var morgen og noen kom. – Men så plutselig en morgen var det ikke noen hender som vinket mer...»

To barnerom står tomme i Stavanger. Fire menneske er foreldre utan å ha barn, men dei anar ennå ingenting om kvarandre.

Medan Ellen Sofie og Torstein er i gong med å førebu Elisabeth si gravferd, er Knut og Elise i gong med å planleggja kva gravstein Tage skal ha.

Foreldra er samde om at Tage ikkje skal ha noko «vakse» gravstøtte. Dei kjem i hug steinane på strenlene som han leika med. Det må bli ein Stein derfrå.

Leitinga etter gravstein

I bruset frå dønningane trippar dei over rullesteinar som havet har filt på i tusenvis av år. Dei bøyar seg ned, løftar og stryk på dei kjølige, runde og glatte steinane.

På Reve finn dei to steinar som dei meiner kan vera høvelige. Knut løftar begge steinane opp på graset. I mange minutt står paret og studerer dei nøye.

Den eine steinen har ei kort, diagonal kvit stripe, nett som livet til han som er borte. Det må bli Tage sin Stein. Den andre steinen, let dei bli ståande att på graset.

Steinen til Tage blir sendt til ein gravsteinsleverandør for påføring av namn og dato.

Så ofte dei kan går Elise og Knut til gravlunden for å sitja litt saman med sonen. Dei har sett at det er komne ei ny grav like ved Tage si, men dei tenkjer ikkje så mykje over det. Heile tida er det nokon som dør, og dei har nok med si eiga sorg.

Våren pøser stadig ut meir lys. I gata spring Tage sine vene. Inne sit foreldra og venter på steinen til han som aldi skal springa meir.

Ein ettermiddag bankar ein liten gut på døra og spør Knut om Tage er død ennå? Eit smil når farens ansikt. Det er som ei tynn strime av sol gjennom tunge skybankar.

Ein Stein til Elisabeth

I mai kjem gravsteinen til Tage på plass. Kort tid etter kjem Torstein og Ellen Sofie for å sjå til Elisabeth si grav. Dei legg straks merke til steinen på nabograva.

Ein slik Stein vil også passa på Elisabeth si grav, seier dei til kvarandre.

Dei er innom fleire strender, løftar og leiter i vinden som luktar salt hav, men ingen Stein er den rette for deira Elisabeth.

Så dreg dei til Reve. Like ved parkeringsplassen ligg ein Stein på graset. Det er nesten som om han har venta på dei.

Nokre veker seinare er Elise og Knut igjen på gravlunden. Begge kvepp litt ved synet av steinen på grava ein meter bortanfor.

Det er jo den andre steinen dei la på graset ved stranden på Reve. Begge er heilt sikre. Nokre veker seinare er dei to foreldreparra tilfeldigvis samstundes på gravene. Knut spør dei to andre kvar dei fann rullesteinen.

Det viser seg raskt at steinen må vera den Knut og Elise gjekk i frå på Reve. Alle er himmelfalne ved dette slumpetreffet. På ein merkelig måte er Tage og Elisabeth nå fletta saman.

Trøyst i steinane

– Det raraste er ikkje at den andre steinen også hamna på ei grav i Stavanger, men at han hamna på nabograva til guten vår, og at også denne steinen blei sett opp til minne om eit lite barn. I alle år har eg bore denne his-

Tage sin Stein har også ei slik kvit, tversgåande stripe som denne rullesteinen.

For første gong på 37 år møtest dei to foreldreparra på Tjensvoll gravlund for å snakka om det underlige som hende då dei leita etter gravsteinar til Tage og Elisabeth våren 1979. Frå venstre: Torstein og Ellen Sofie Solheim, Elise Stange-Nygaard og Knut S. Vindfallet.

MAGASIN

Reportasje

Samantreffet med gravsteinane er noko vakkert
i det triste, tykkjer dei to foreldrepara.
Her studerer Ellen Sofie Solheim og Knut S. Vindfallet
steinar på den staden gravsteinane til Tage
og Elisabeth blei funne.

toria med meg. Nå er tida inne til å dele henne med andre, seier Knut S. Vindfallet.

Etter det eine møtet for 37 år sidan har korkje Knut eller Elise støytt på foreldra til Elisabeth på gravlunden. For å finna fram til dei, måtte Vindfallet ha hjelp av ein tilsett på gravlunden for å spora opp foreldra, som nå bur på Ålgård.

9. april i år møtest alle fire att på Tjensvoll gravlund.

Naturlig nok har historia om dei to gravsteinane gjort størst inntrykk på Elise og Knut, som fann steinane. Men både Ellen Sofie og Torstein hugsar godt møtet på gravlunden forsommaren 1979.

– Det var jo eit underleg samantreff. Tankane våre har også streifa hendinga i åra etterpå. For oss har det uansett vore godt at Elisabeth har eit anna barn ved sida av seg, slik at ho ikkje ligg her heilt åleine, seier Ellen Sofie Solheim.

Begge gravene er vakkert pynta med figurar, blomar og lykter.

Ellen Sofie og Torstein Solheim var her for to dagar sidan også. 7. april ville Elisabeth fylt 38 år, om ho hadde fått leva.

– Ho opplevde jo aldri å feira nokon bursdag, seier mora stille.

Må leva med sorga

A mista eit barn er ei sorg som aldri går over, men Ellen Sofie har lært seg å legga lokk på kjenslene i kvar-dagen. Løfter ho på lokket, er sorga like vond i dag som for 37 år sidan.

Både Elise (nå Stange-Nygaard) og Ellen Sofie fortel at det er vanskelig å la vera og undra seg over korleis barna ville vore nå. Heile tida kjem dei smertefulle milepæl-dagane, dødsdatoen, fødselsdagen, julafesta og åra då dei skulle begynt på skulen.

– Men det nyttar ikkje å tenkje slik, for det blei jo ikkje slik, seier dei to kvinnene.

Begge har fått fleire barn etterpå, det har også Knut S. Vindfallet.

Både Tage og Elisabeth er fletta inn i familiefortellinga og har sin heilt naturlige plass blant sine yngre søskena. I familien Solheim går Elisabeth under namnet «fyssta Elisabeth», for eit år etter Elisabeth døde, låg Ellen Sofie med ei ny Elisabeth i armane. Namnesøstera bur nær gravlunden og er ofte på grava til søstera ho aldri fekk møta.

For familiene blir det ikkje jul før dei har vore og tent lys for Tage og Elisabeth.

Barna lever vidare

Foreldra føler at dei døde barna lever vidare gjennom søskena sine, i faktar, blikk og ansiksuttrykk.

Elise, Knut, Ellen Sofie og Torstein føler at dei to gravene høyrer saman.

– Ser me at det er ført på Tage si grav, får grava hans også ein skvett vatn når me steller Elisabeth si, forklarer Ellen Sofie og Torstein.

Tage blei aldri mopedgutten som knatra gjennom vårlyse gater for å spørja om Elisabeth ville sitja på. I staden blei han gutten i grava ved sida av.

Elisabeth blei aldri jente som nappa i Tage sitt skjerf. I staden blei ho jente i grava ved sida av.

To unge liv under to urgamle steinar. To liv som verda knapt fekk kjenna, under steinar som har tusenåras tyngde i seg, og ei æve framføre seg.

